

чи; јер срце твоје није право пред Богом.“ (Исто, 8, 21-22).

Али, као што се обешени Јуда љубља изнад света бацајући сенку на земљу, тако и Симон стално иде и иде поред Цркве кроз читаву историју и нуди новчиће како би добио Утешитеља.

Новчани односи су срж живота

га мењали све труло устројство, не искључујући ни новчану страну питања. Они нису писали нове законе, већ су мењали сам однос људи према себи, према животу и према свему што им је под руком. Ми смо у овом питању отишли далеко од радосне, првобитне новине. Негде смо једноставно капитулирали. И то не сад, већ одавно. Ми – то значи сви

**архиепископ Потпијски и Хобски Григорије (Бербичавили)
САБЛАЗАН НЕЦРКВЕНОГ ХРИШЋАНСТВА**

О суда свештенослужитеља, духовника је - страхан грех. Уопште, осуда указује на изопаченост човековог духовног стања. Веома често човек у потпуности не познаје себе, иако мисли да је код њега све у реду и не брине због сопствене душе, обременене животињским страстима и гресима. Није велика храброст у томе да примећујеш и на сваки начин преувеличаваш мале слабости свог духовника или неког другог свештенослужитеља. Било би много боље ако би уместо тога хришћани стремили умножавању сопствених врлина.

Када је Ноје попио превише вина и опио се, у току сна је са њега спало одело. Видевши очеву наготу, један од синова, Хам, почео је да се подсмева оцу и испричао о томе браћи, Симу и Јафету. Они, да не би видели очеву наготу, пришли су му, ишавши уназад и са поштовањем и страхом покрили оделом оца који је спавао. Сваки хришћанин треба да се запита: ко сам од ова три сина?

Не сме се осуђивати други, ругати се, исмевати, ширити сплетке. Истински верујући човек је пун добра, вере и љубави. Неверујући човек уопште нема љубави или је његова љубав унакажена и егоцентрична. Ако човек нема вере, наравно, неће имати ни наде. Кога ће у таквом случају послушати, коме ће се надати? Себи самоме, смртном и на путу у земљу? Ако човек нема веру и наду у Бога, неће имати ни љубав. Ако нема љубави, није Христов, и већ се налази у власти ђавола.

палог човека. Кад постоје највише вредности, новац заузима своје важно, али не апсолутно место. А ако највише равни постојања нема, новац жели да обуче раскошну одећу с натписом „Светиња над светињама“ и претвара се у идола, у златно теле или у сребрну незаситу алу. Очигледно су апостоли мењајући и ширећи свуда миомирис познања Бо-

хришћани. Дух свакодневног материјализма нас је учинио земљанима и окорелима. У сву робу заједно с додатном вредношћу уткана је лажна мисао о свемоћи економије и вечном напретку робне производње. А овај напредак уопште није вечан и економија није свемоћна. За то знајемо кад Дух дише и приморава трулеж да изгори, а старудију да се распадне.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАНАЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Мт. 19, 16 - 26, зач. 79;

1Кор. 15, 1 - 11, зач. 158;

св. муч Архијакон Лаврентије, папа Сикст и остали

**протојереј Андреј (Ткачов)
НОВАЦ - ТЕШКА ТЕМА**

Тема новца је тешка тема. Иако он више није само метал, већ чешће папир, а понекад и нешто виртуелно, што помоћу картице делује у свету, његова тежина се није смањила.

Кад Дух дише, трулеж гори и старудија се расипа. Човек је живео сложено с грехом и у загрљају с безакоњем и мислио је да се све може купити. А да би све купио, све што је радио било да прикупља и сакупља. Касније, ако се окренуо Богу и ако је осетио да постоји други живот, шта ће бити с оним што је прикупљено и сакупљено? Ко то зна? Свашта се дешава. Али често се дешава управо то да се оно што је сакупљено на лош начин расипа као прах и гори као смеће. То је посебан благослов Божји, који је тешко схватити и није лако прихватити. Али, спаљује се кужна или вашљива одећа. Како Бог да чува близу тебе, на теби и с тобом све што је натопљено грехом као микробима?

– Окренуо сам се Богу и посао је почео да ми пуца по шавовима.

– И ја сам се окренуо Богу и по-

ловину пројеката као да је магла покрила.

– И ја...

– И ја... А још сам почео и да побољевам.

– А гадаринским житељима се десило да су им све свиње скочиле у море са стрмени. Али, Гадаринцима нису само свиње пропале. Свуда где је апостолска проповед загрмела као гром изнад људских глава почела је промена привредне делатности и губитак код оних који су грешно зафајивали.

И Павле је међу Филипљанима истерао демона из некакве слушкиње која је пророковала. И шта се после тога десило.

Ево шта: „Кад видеше њени господари да изиђе нада њиховог добитка, узеше Павла и Силу и одвукоше их на пазар ка кнезовима“ (Дап. 16, 19). „Нестаде нада у приход“ и „војводе издреше им (апостолима) хаљине и заповедише да их шибāju, и пошто их здраво избише бацише их у тамницу, и заповедише тамничару да их добро чува“ (Исто, 16, 22-23).

Проговорили су апостоли, ућутали су демони и одмах су завапили они који су стицали приход од де-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

латности демона.

Притом на пропада свака привредна делатност, већ само она која има квасац греха. Јер, нешто раније у истој глави за једну од првих жена која је поверовала Павловој речи пише: „Једна богобојазна жена, по имену Лидија, из града тијатирског, која продаваше скерлет, слушаше: и Господ отвори срце њено да пази на речи Павлове.

чунаше и нађоше да су вределе педесет хиљада гроша. Тако здраво растијаше и надвлађиваше реч Господња“ (Исто, 19, 19-20). У металном еквиваленту износ је једнак неколиким метричким центама сребра. А ни те књиге нису данашње књиге. Ако имамо у виду колико је материјал био скуп и да су ручно преписиване, биле су заиста скупocene. Тако да данас немамо ни са

Православни хришћани траже непрестано додир с Богом, и то непосредни додир. Два су најзначајнија начина за остварење тога додира: Причешће и унутарња молитва. Узимајући у себе тело и крв Христову ми обнављамо цело своје биће и христосимо га. Облачимо се у Христа. Тако Христос заузима постепено наше место у нама, и живи и расте у нама, све докле Он не постане субјектом а ми објектом, и докле ми одсебивши се и обоживши се не будемо у стању узвикнути са апостолом: Старо прође, где све ново постаде. У овоме препорођају човека догма о ваплоћењу Сина Божјег у девичанском телу добија свој практични значај посебно за свакога од нас.

Они живе у свету али нису од света. Грађани су неба и анђели у телу. Мали богови и синови Божји, деца светлости. Кад се преподобни Симеон (јула 21) после дугогодишњих подвига у пустињи са својим другом Јованом хтео вратити из пустиње међу људе да их поучава, Јован му даде овакав савет: "Чувај срце своје од свега што будеш видео у свету. До чега се дохвати рука твоја нека се не дохвати срце твоје. Кад ти уста буду јела, срце твоје нека се не наслађава. Кад ти ноге буду ходиле, нека је мир унутра у теби, не раскидај ни за тренут везу с Богом".

свети владика Николај

А кад се крсти она и кућа њена, мољаше нас говорећи: Ако мислите да ја верујем у Господа, уђите у моју кућу и живите.“ (Исто, 16, 14-15) Очигледно, то је била добра трговкиња која је умела да послује и није изгубила савест.

Можемо наставити да тражимо примере ради душевне користи и целовитости слике. У Ефесу после проповеди апостола „многи од оних који чараху, сабравши књиге своје спаљиваху их пред свима; и прора-

чим да упоредимо одлучност Ефешана без преседана да се растану од носилаца греховних информација. Долази нови живот и умиру стари појмови, а заједно с њима умире и уобичајена зарада. Нарав но, то се не свиђа свима.

„А у оно време подиже се не мала буна пута ради Господњег, јер некакав златар, по имену Димитрије, који грађаше Дијани сребрне црквице и даваше мајсторима не мали посао, он скупи ове и других оваквих

ствари мајсторе, и рече:

Људи! Ви знате да од овог посла ми имамо добитак за своје живљење; и видите и чујете да не само у Ефесу него готово по свој Азији овај Павле одврати народ многи, говорећи:

То нису богови што се рукама човечијим граде.“ (Исто, 19, 23-26).

Наведени одломак говори о томе да ће непријатељи проповеди увек бити они чија добит зависи од обичаја супротних Јеванђељу. Међу њима такође може бити људи који примају веру и мењају живот. Међутим, већина ће се ипак држати уврежених обичаја. Власници кладоница и казина, трговци дрогом или белим робљем овде ће бити опаснији од сваког трговца идолима. Ево где се не крије старо паганство, већ прави сатанизам. И ако им се човек озбиљно нађе на путу, брзо ће наћи једноставна и ефикасна средства да остану са својом добити и да се избеаве од реформатора које нису тражили.

Очигледно, мењајући у корену представе људи о животу, апостоли су болно рањавали и душе и новчанике многих. Они, апостоли, заиста су морали бити попут оваца међу вуковима. Није чудо што у наше време у ситуацији масовне греховне ослабљености и слабовеље тако лоше тече борба против индустрије греха, или се чак уопште ни не одвија.

Апостоли су као зеницу ока морали чувати своју духовну слободу. И овој слободи није претио затвор. Управо у затворе су ишли и често су их Анђели ослобађали из тамница.

Да изгубе слободу могли су их натерати поклони, мито, навикнутост на почести, улизивање од стране

угледних људи и слично. Зато је Павле, опраштајући се од ефеских презвитера, говорио: „Сребра, или злата, или руха ни у једног не заисках.

Сами знате да потреби мојој и оних који су са мном били послужили ове руке моје.“ (Исто, 20, 33-34). Апостоли су имали права да узимају од Цркве све што им се понуди и да то употребе на заједничку и своју корист. Али, нису имали права да желе и моле, а још мање да захтевају од заједнице било шта материјално за себе. Ако неко да, хвала Богу! Ако не, опет хвала Богу! И у истом духу о томе говори „Учење дванаесторице апостола“: „Ако (апостол или пророк) затражи новац, он је лажни пророк“ (Глава 11).

Може се продати или купити оно што се производи, прави, израђује. А оно што је добијено као поклон и нема новчану вредност не треба да се продаје. Свећа је роба, она има и своју цену. А молитва је дах Духа. Она нема цену. Истицање ценовника за молитву је грех против Духа Који рађа молитву. И као што је Јудино безумље родило нагодбу: „Ја вама Господа, а ви мени сребро“, тако и бесрамништво лажних пророка покушава да купи Духа за новац. Тако Симон (бивши чаробњак) „кад виде да се даје Дух Свети кад апостоли метну руке, донесе им новце говорећи: Дајте и мени ову власт да кад метнем руке на кога, прими Духа Светог“ (Исто, 8, 19). Тако је настао термин „симонија“, односно купопродаја нечега што је изнад сваке цене. И „Петар му рече: Новци твоји с тобом да буду у погибао, што си помислио да се дар Божји може добити за новце.

Нема теби дела ни исета у овој ре-